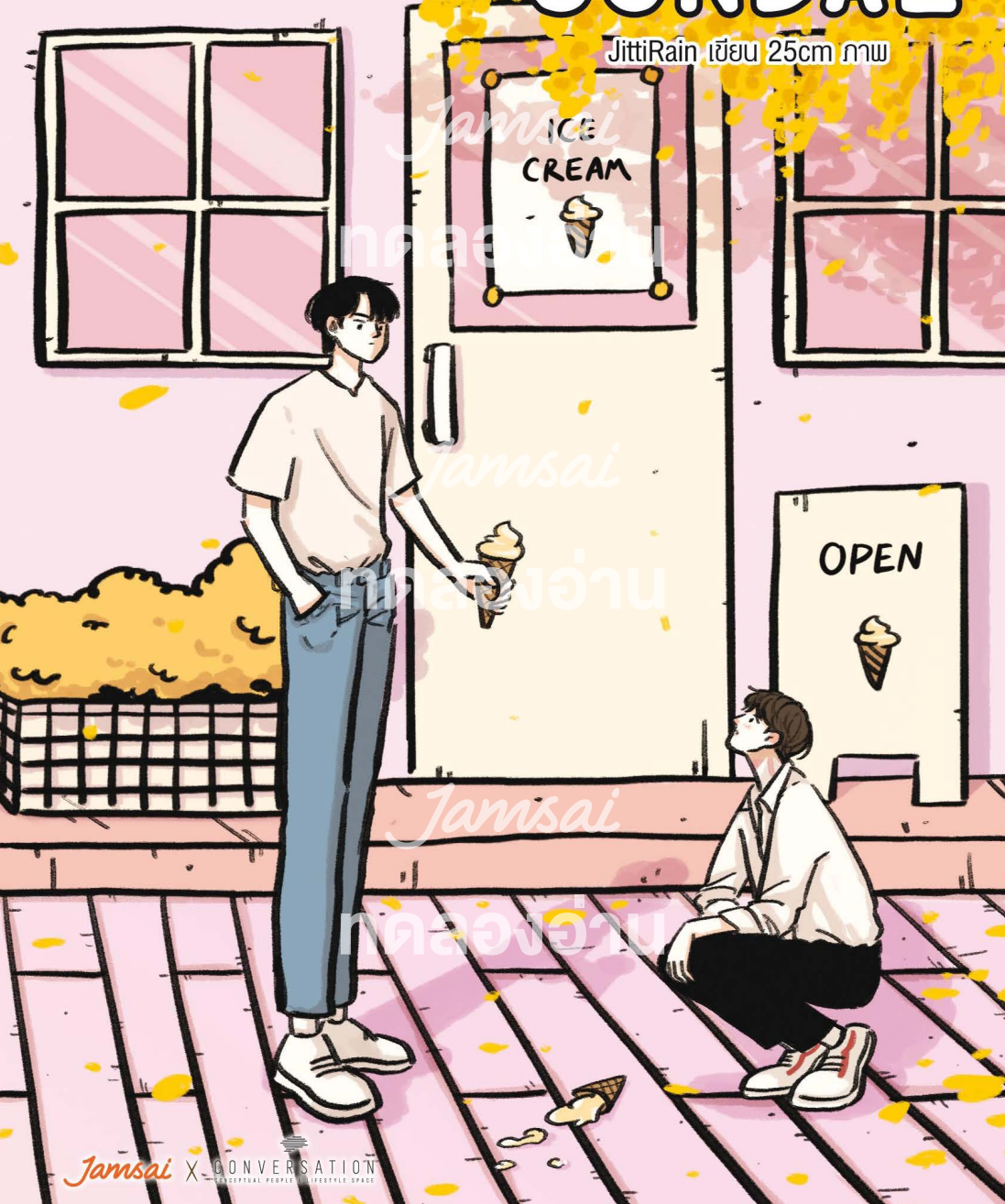
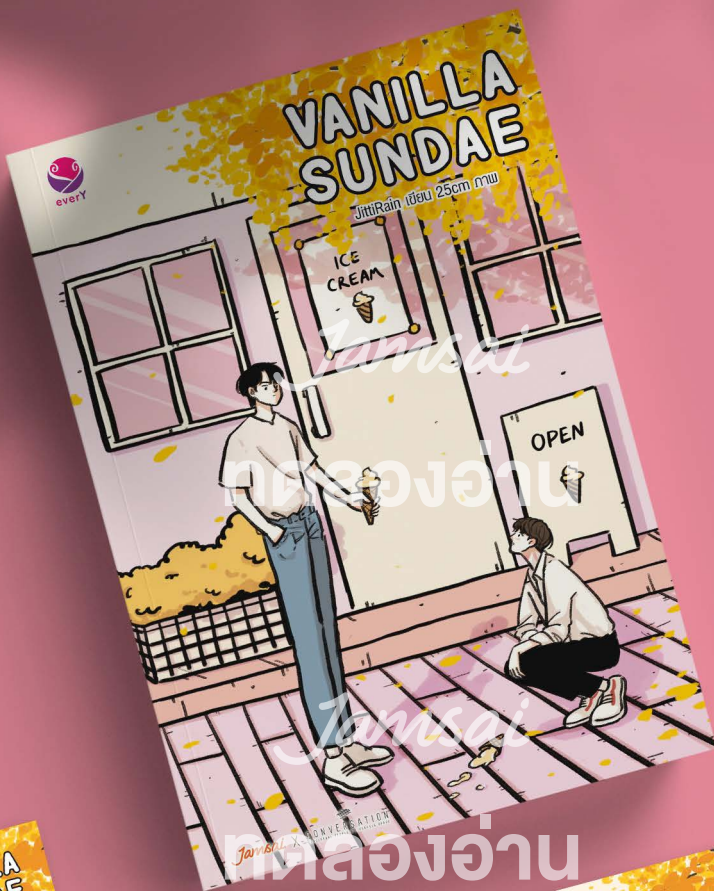

VANILLA SUNDAE

JittiRain เขียน 25cm ภาพ

Vanilla Sundae

Vanilla Sundae

JittiRain เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2550-5

ภาพปก 25cm

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 279 บาท

พินพูน

กระดานถนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

Jamsai X Conversation เป็นโปรเจกต์ที่นำคาแร็กเตอร์ของ พอร์ช มิวซ์ มาร์ค มิน กัง บอส และเต้ ซึ่งเป็นเด็กหนุ่มในสังกัดของ Conversation Thailand มาเขียนนิยาย โดยจะแบ่งออกเป็นสองแนวคือ everY และ Jamsai Love Series ซึ่งแต่ละคนก็จะมีเรื่องราวความรักในรูปแบบที่แตกต่างกันไป ถ่ายทอดผ่านปลายปากกาของ 6 นักเขียนคุณภาพของสำนักพิมพ์... และเล่มที่คุณกำลังถืออยู่ในมือขณะนี้ เป็นเรื่องของ 'พอร์ช' นั่นเองค่ะ

พอร์ช หรือที่หลายๆ คนชอบเรียกว่า 'โพชิ' คือนิสิตทันตแพทย์ผู้ไม่เคยโยยหาความรัก และมีความสุขกับชีวิตได้สบายๆ แม้ต้องอยู่คนเดียว นั้นไม่ได้เป็นเพราะว่าเขาไม่เชื่อในสิ่งที่เรียกว่ารัก แต่พอร์ชแค่รู้สึกว่าเขาได้รับความรักจากครอบครัวและเพื่อนๆ รวมทั้งคนรอบข้างมากเพียงพอแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องไปชวนชววยหาความรักเพิ่มจากที่ไหนอีกนั่นเอง

ถึงจะเป็นอย่างนั้นพอร์ชก็ไม่ได้ปิดกั้นตัวเอง ถ้ามีใครบางคนเข้ามา เจ้าโพชิก็พร้อมจะทำความรู้จัก ยินดีเปิดโอกาสให้ฝ่ายตรงข้ามได้พูดคุยและให้โอกาสตัวเองได้เรียนรู้อีกฝ่ายอย่างเต็มที่...แต่คนที่พอดีและตรงใจมากพอที่จะทำให้พอร์ชรู้สึกอยากจะแชร์ของโปรดด้วยกันได้นั้นจะเป็นใคร เราคงต้องไปหาคำตอบกันใน Vanilla Sundae ผลงานของ JittiRain เล่มนี้กันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

• PROLOGUE •

เปาะ...แปะ...

วันนี้ฝนตกไม่หยุดตั้งแต่เช้า หลายคนเลยติดแหง็กอยู่ตามตึกเรียน ลามไปถึงคาเฟ่ในมหา'ลัย เขาคือหนึ่งในผู้ประสบภัยนั้นที่ต้องหอบสังขาร กับเสื้อผ้าซึ่งเปียกเป็นหย่อมๆ เข้ามาในร้านไอศกรีมตามคำชักชวนของเพื่อนสนิท

อากาศทั้งชื้นและหนาวเย็น แต่ก็ยังสรรหาอะไรที่ใครตรไม่อบอุ่น ต่อร่างกายมากินอีก

"วานิลลาชั้นเดมาแล้วค่า"

"ขอบคุณครับ"

พนักงานเสิร์ฟวางไอศกรีมถ้วยเล็กไว้ตรงหน้าผู้เป็นเจ้าของ ส่วนใคร อีกคนที่ได้ก่อนแล้วไม่รอช้าจัดการสวาปามจนหมดไปสองสปีป ทำราวกับไม่เคยมีอะไรตกถึงท้องมาเป็นปี พอปากว่างเจ้าตัวก็พูดจ้อไม่หยุด

"กินเหมือนเดิมเลยเนอะมึงอะ ถามจริง บนโลกนี้มึงรู้จักไอติมแค่รสเดียว หรือ"

"อืม"

วานิลลาชั้นเดเป็นไอศกรีมเพียงรสเดียวที่คนตัวสูงสั่ง เขาไม่ใช่คนที่ชอบกินของหวานเป็นประจำอยู่แล้ว แต่ถ้าถามว่าทำไมถึงต้องเป็นวานิลลาชั้นเด นั้นคงเป็นเพราะมันคือสิ่งเดียวที่ทำให้เขาจดจำวัยเด็กได้ชัดเจนที่สุด

"เถียงกันบ้างก็ได้เพื่อน"

"เมื่อยปาก"

"โคตรเหี้ย"

เขาเป็นพวกที่อูๆ คิดอะไรก็บอกแค่นั้น ไม่ชอบการขยายความเพิ่ม
จนบางทีดูแข็งกระด้างและไม่เป็นมิตรกับผู้คนสักเท่าไร
ดิง~

"กูส่งให้ละ ช่วยเปิดอ่านไลน์ด้วย" เสียงของเพื่อนสนิทถึงความสนใจ
คนฟังกลับไปยังเจ้าของคำพูดอีกครั้ง

"ส่งอะไรมา"

"ก็คนที่มึงต้องไปเจอในงานสัมมนาไง ศึกษาเขาไว้ซะ มึงยังเป็นพวก
ไม่ชอบอธิบายอยู่ด้วย ไม่ใช่พอไปถึงก็เงิบใส่เขาอีกละ"

"นี่เป็นเพื่อนหรือเป็นพ่อ"

"กูอะโคตรของโคตรพ่อมึงเลย เพราะนั่นเชื่อฟังพ่อสักครั้งนะลูก" ว่าแล้ว
ก็เอื้อมมือมาตบเบาๆ สองทีพร้อมทำสีหน้าคาดหวัง

เจ้าของร่างสูงถอนหายใจกับประโยคเดียวของเพื่อนสนิทที่พยายาม
พูดรอกหูอยู่ตลอดทั้งวัน จะให้ทนฟังต่ออีกก็คงไม่ไหวเลยจบปัญหาทุกอย่าง
ด้วยการกดเข้าไปอ่านข้อมูลตามลิงก์ที่แปะไว้ทางข้อความส่วนตัว ส่วนมือ
อีกข้างไม่ว่างเว้นสลับตักไอศกรีมใส่ปากไปด้วย

เพียงจุ่มนิ้วกดเข้าไป หน้าเว็บไซต์หนึ่งพลันปรากฏขึ้น หน้าตาของมัน
ค่อนข้างคุ้นเคยเนื่องจากเด็กวัยรุ่นส่วนใหญ่คงเคยเห็นผ่านตากัน แตกต่าง
ก็ตรงแค่หัวข้อซึ่งเด่นหราอยู่เท่านั้นที่เปลี่ยนไปตามคอนเทนต์ของเว็บ
อย่างหน้าที่เขากำลังเปิดดูอยู่ก็เป็นช่วงแนะนำคนดังอะไรประมาณนั้น

รูปของใครคนหนึ่งซึ่งไม่เคยรู้จักมาก่อนถูกแปะไว้ข้างใต้หัวเรื่อง ถัดลงมา
จึงเป็นบทสัมภาษณ์และคลังรูปอีกเล็กน้อย

เอวาระ!

กับคนที่ไม่ค่อยมีปฏิสัมพันธ์กับใครอย่างเขา การจะร่วมงานกับคนสักคน
ก็ต้องพยายามด้วยวิธีแบบนี้แหละ

ช่วยแนะนำตัวหน่อยค่า

สวัสดีครับ ผมศิวา กาญจนอลงกรณ์ ชื่อเล่นว่าพอร์ช เรียนอยู่คณะ
ทันตแพทยศาสตร์ ชั้นปีที่สี่ครับ

มีคนรู้จักเราได้อย่างไร

อืม...ผมก็ไม่แน่ใจเท่าไร คิดว่าบางคนอาจรู้จักผมจากแฮชแท็ก
#หมอฟันหล่อบอกต่อด้วย มาก่อน หรือบางคนก็รู้จักจากการติดตามเพจชีวิตๆ
ของเด็กมหา'ลัย แต่ถ้าเป็นช่วงหลังรู้สึกจะมาจากทวิตเตอร์มั้งครับ เพราะ
ชอบไปเล่นมุกซ้ำๆ กับเพื่อนประจำเลย หลายคนที่ชอบความตลกบวก
ไลฟ์สไตล์กินแหลกเลยฟอลโลว์กันมาเยอะ

ตอนนี้อยู่ปีสี่เรียนหนักมัย มีเวลาพักผ่อนหรือเปล่า

หนักครับ ดูจากได้ตาของผมได้เลย เวลาพักผ่อนก็แล้วแต่วันครับ มีตั้งแต่
ไม่ได้นอนไปจนถึงนอนข้ามวันกันเลยทีเดียว

มีวิธีผ่อนคลายความเครียดอย่างไรบ้าง

ส่วนใหญ่ก็อ่านการ์ตูน เล่นเกม แล้วก็กินครับ

หนังสือ เกม และของกินที่ชอบที่สุด

หนังสือ : ไม่มีครับ ผมเป็นพวกไม่ยึดติดกับอะไรเท่าไรเลยไม่มีของรัก
ที่รู้สึกหายไปไม่ได้

เกม : ก็ไม่มีที่ชอบที่สุดเหมือนกัน แต่จะมีเกมที่มีกคิดถึงบ่อยๆ ก็อย่าง
Chocobo, Bloody Roar, Tekken, Bomberman หรือเกม Gacha ที่เล่นแบบ
Turn Base อย่างหลังนี้ก็สนุกดีครับตรงที่เราสามารถอัพตัวละครให้เก่งขึ้น
เรื่อยๆ ได้

ของกิน : ผมไม่สามารถเลือกได้ว่าจะยกให้เนื้ออย่างหรือแฮมมอน
เป็นอันดับหนึ่งในใจดี เลยขอเลือกให้ทั้งสองอย่างเป็นอันดับหนึ่งร่วมแล้วกัน

ดวงตามกวาดอ่านบทสัมภาษณ์ไปเรื่อยๆ เพื่อทำความรู้จักกับใครอีกคนผ่านตัวหนังสือ จากที่ดูแล้วก็เป็นคนสบายๆ ไม่ค่อยซีเรียสเท่าไรหวังว่าวันที่ได้เจอกันสถานการณ์คงผ่อนคลายกว่าที่คิด

คำถามแล้วคำถามเล่าถูกกวาดตาอ่านจนหมดในเวลาอันรวดเร็ว กระทั่งมาถึงคำถามที่จำเพาะเจาะจงลงไป และมันทำให้เขาต้องโฟกัสกับการอ่านข้อความเดิมๆ อยู่หลายรอบ

รู้สึกยังงี้ที่มีคนขึ้นชอบเรากับรุ่นพี่ที่สนิทจนเกิดคู่จิ้นไมล์พอร์ช

ก็น่ารักดีครับ ด้วยความที่ผมกับพี่ไมล์เรียนมหา'ลัยเดียวกัน แถมยังเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องจากโรงเรียนเก่าก็เลยค่อนข้างสนิทกว่าคนอื่นๆ

"คู่จิ้นคืออะไร"

อ่านมาถึงตรงนี้สองคิวพลันขมวดเข้าหากัน พยายามเข้าใจแล้วแต่บางอย่างก๊งๆ เลยตัดสินใจถามเพื่อน ซึ่งหลังได้ยินคำถาม คนฟังถึงกับส่ายหน้าหรือพลางลากเสียงยืดยาวด้วยความอ่อนใจใส่

"โอ้ยยยยย มึงไปอยู่ไหนมาวะ คู่จิ้นก็คือคนสองคนที่แฟนคลับลุ่นอยากให้เป็นคู่รักกันไง"

"อ้อ" ได้ยินดังนั้นก็พยักหน้าเข้าใจก่อนเปิดปากพูดต่อ "เรามีคู่จิ้นด้วยวะ"

"ก็ต้องมีอยู่แล้วปะ น่ารักชะขนาดนั้น"

"จึ้นๆ"

"จ้าาาา"

"มึงรู้จักคนชื่อไมล์มั้ย"

"ไม่อะ Google เอาดิ"

เขาไม่คิดจะถามต่อแต่เลื่อนนิ้วกดไปยังไอคอนที่อีกฝ่ายเพิ่งพูดถึง แล้วจัดการพิมพ์ข้อความค้นหาชื่อบุคคลที่ต้องการรู้จักลงไป แค่นี้ก็เรียบร้อย...

"ลัด มันขึ้นเป็นรูปหน้าปัดรถยนต์"

"มึงกวนตีนกูปะเนี่ย"

โอเค พยายามจะเล่นมุกแต่คิดว่าไม่ผ่านเลยเลือกเงียบดีกว่า กลับมาที่
การอ่านสัมภาษณ์อีกครั้ง ซึ่งเป็นคำถามข้อสุดท้ายที่เขียนไว้เป็นการ
ปิดบทความ

**ถามถึงเรื่องทีลึกลงไปอีกนิดดีกว่า ตอนนี้พอร์ชมีคนรู้จักแล้วหรือยัง
ยังไม่มีครับ ผมเรียนหนักไม่มีเวลาไปมีแฟนหรอก (หัวเราะ)**

"คนแบบนี้ไม่มีแฟนจริงเหรวะ" เป็นความสงสัยที่เกิดขึ้นทันทีที่
อ่านข้อความดังกล่าวจบ ซึ่งคนเป็นเพื่อนก็ไม่ยอมนิ่งเฉยรีบเอ่ยแทรก
ด้วยสีหน้าอยากรู้อยากเห็นขั้นสุด

"ทำไม มึงสงสัยตรงไหน"

"เขาสัมภาษณ์บอกโสด แต่ดูทรงน่าจะมีแฟนแล้ว"

"ทรงอะไรของมึง ช่วยอธิบายให้ยาวกว่านี้ได้มั๊ย มึงนี่แม่ง..."

"ก็น่ารัก"

"เมื่อกี้มึงเพิ่งบอกเขาดู้งั้นๆ อยู่เลย"

"เมื่อกี้กูพูดจั้นเหรวะ"

"รำคาญมึงวะ เออ ใ่ว้นงานตอนเจอเขาก็ลองถามดูแล้วกัน"

"โคตรเสียมารยาท"

"มันมีวิธีถามมากมายไม่ให้อูเสือกเยะเยะไป เนี่ยเดี๋ยวกูแนะนำให้
สมมติจะถามเขว่ามีแฟนยังก็อย่าไปถามตรงๆ มันต้องใช้วาทศิลป์กันบ้าง"

"ยังไง"

"ก็เปลี่ยนเป็นถาม 'ขอจีบนะครับ' แทน ถ้าแฟนเขาตามมาด่ามึงก็ได้
คำตอบเลยไง"

"เวร!" รู้ทั้งรู้ว่าคงได้ยินคำตอบโคตรไร้สาระกลับมา แต่เขาก็ยังตั้งใจฟัง
อยู่นานเพื่อพาตัวเองมาค้นพบกับความเปล่าประโยชน์ถึงขีดสุด "มึงคิดว่า
จริงๆ แล้วเขาเป็นคนยังไง"

"ฟฟฟฟหรือ อืม..."

"..."

"ดูจากภายนอกน่าจะสดใส นุ่มนวล และควรค่าแก่การทะนุถนอมมั้ง"

"หรือวะ"

"เออดี"

นี่เป็นบ่ายวันอังคารที่โคตรของโคตรซึลเพราะติดฝนจนขยับไปไหน
แทบไม่ได้ แถมเพื่อนก็ยังกวนประสาทไม่หยุด สิ่งเดียวที่สมองประมวลผลและ
รับรู้ในตอนนี่จึงมีแค่ภาพสายฝนที่เทกระหน่ำ

รสชาติของไอศกรีมวานิลลา

และการรู้จักกันอย่างไม่เป็นทางการกับพอร์ช ศิษาที่แสนนุ่มนวล
เท่านั้น...

01

• ช่วงนี้พอร์ชชอบเบลอ •

"เหี้ย!"

"ลัดพอร์ช มึงพูดไม่เพราะ เอาใหม่"

"เวอร์เอี้ยยยยย"

"ทำอะไรให้สมกับเป็นหนุ่มคิวต์หน่อย รักษาภาพลักษณ์นิดนึง"

"แล้วภาพลักษณ์เคยรักษาภูมิัยตามก่อน"

โทรศัพท์มือถือติดฟิล์มกันรอยแบบหนาพิเศษเป็นสิ่งเดียวที่กำลังอยู่ในความสนใจของเด็กหนุ่มผู้มีความสามารถพิเศษ มือหนึ่งบัดหน้าจอทัชสกรีนเสพความบันเทิงผ่านโซเชียลมีเดีย อีกมือหนึ่งไม่วางเว้นเพราะนอกจากจะใช้นี้ก็ยังเกี่ยวกล่องเครื่องมือที่ใช้สำหรับการเรียนแล้ว เขายังถือซานมู๋ไข่มุกอร่อยจุกๆ เอาไว้ด้วย

"ทำอะไรวะ"

คนเคียงข้างชะโงกหน้าตามอย่างสงสัย ขณะที่ทั้งคู่กำลังเดินทอดน่องไปยังอาคารเรียนซึ่งเปรียบเสมือนอนาคตและนรกในคราวเดียวกัน

"ไม่เผื่อคดิ"

"เดี๋ยวนี้อสองทวิตเตอร์ชาวบ้านแล้ว"

"ชาวบ้านที่ไหน คนกันเองทั้งนั้น" ต่ปากต่อคำเก้งนี่แหละเขา

"ใครก็เป็นคนกันเองสำหรับมึงหมดแหละพอร์ช" เสียงถอนหายใจของเพื่อนรักทำให้เจ้าของชื่อจำต้องละสายตาจากมือถือหันไปให้ความสนใจ

กับมนุษย์จืดอีกครั้ง

"โลกสอนให้ถูกต้องรู้เร็ว"

"รู้ห่าอะไร"

"รู้เรื่องชาวบ้านเนียแหละ" จากนั้นเสียงทอดถอนหายใจจากคนฟังก็ลากยาวไปหลายวินาที

ตอนเจอกันใหม่ๆ ไอ้เพื่อนคนนี้นั้นยังตื่นเต้นดีใจที่ได้ทำความรู้จักกันอยู่เลย พอร์ชจำประโยคในวันนั้นได้เป็นอย่างดี 'ใครบ้างไม่รู้จักพอร์ช ศิฑาหนุ่มคิวตี้' ที่ใครก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าน่ารักยิ่งกว่าวาฬบึงทอง' แต่พอคบกันได้ไม่ถึงปีเพื่อนราก็เปลี่ยนคำชื่นชมพวกนั้นมาด่าคนคิวตี้ในตำนานราวกับอดีตแสนหวานไม่เคยมีอยู่

ใจคนเรานี้ยากแท้หยั่งถึงซะจริง ๆ

ทั้งที่นิสัยก็เหมือนกันแท้ๆ เพราะเป็นประเภทหน้ากลัองคุณภาพหลังกลัองประสาทแตกด้วยกันทั้งคู่

อยู่คณะที่มีความเครียดสูงอย่างทันตะมันทำให้คนคลุ้มคลั่ง เรียนก็หนักนอนก็แทบไม่พอ ยังต้องหอบสังฆารกับได้ตาแพนด้ามานั่งหน้าสลอนในคลาส ทั้งอย่างนั้น จึงไม่น่าแปลกใจเท่าไรที่แต่ละคนจะสรรหาวิธีคลายเครียดต่างๆ นานามาชดเชย อย่างพอร์ชก็มีเซฟโซนของตัวเองเหมือนกัน

หนึ่งคือเตียง ว่างเมื่อไหร่ต้องนอนให้ได้

สอง กิน ชัดทุกอย่างบนโลกใบนี้ แต่ถ้าชอบสุดต้องเนื้อย่างกับแซลมอนชุ่มฉ่ำเป็นดีที่สุด

สาม การ์ตูนมังงะ

สี่ เกม ช่วงไหนมีเกมฮิตเขามักไหลดมาเล่นซ้ำๆ แต่ถ้าไม่ซ้ำก็ลบแอพฯทิ้งไป

และอย่างสุดท้าย...ทวิตเตอร์ พื้นที่แห่งความบันเทิงสำหรับศิฑาและชาวคณะ

"ช่วงนี้แท็กของกินกำลังมาแรง นี่ๆ มีร้านเนื้อย่างเกาหลีเปิดใหม่ด้วย ลดยี่สิบเปอร์เซ็นต์ทันที เย็นนี้ไปกินเลยมะ" พอร์ชพูดพลางกลืนน้ำลายลงคอ

ซานไม่หมกที่ถือมาหมดไปแล้ว กระเพาะเลยเรียกร้องหาของกินอีกะลอก

"วันก่อนมึงเพิ่งกินไป จะแตกอีกละ?"

"โอ้เพื่อนพลีส ก็อยากกินอะ พลีสสสส~" คนฟังรู้ว่าประโยคลากยาวนี้ไม่ใช่การเรียกชื่อแต่เป็นประโยคขอร้องแถมบังคับซะมากกว่า

"แล้วกูต้องตอบยังไง"

"เซย์เอสออร์เอส"

"ไอ้ฟาย ไม่มีทางเลือกที่ดีกว่านี้ให้กูเลย"

"จ้ะให้เลือกใหม่ระหว่างไปกับไป"

"พอร์ช...ไอ้เขมือบเก่ง ไอ้สัด ครึ่งปีก่อนมึงตรวจโคเลสเตอรอลยังยัดแต่ละอย่างเข้าไปคิดหรือเปล่าว่าสุดท้ายแล้วสุขภาพมึงจะเสีย ร่างกายมึงจะทรุดแคไหน ถ้าตอนนั้นต้องมานั่งปวดหัวกับการแตกยาอีกกูจะสมน้ำหน้าให้"

"แล้วไปมัย" อยากถามแค่นี้จริง ๆ

"ไป"

"ดีล! เจอกันที่ร้านตอนห้าโมง เลตได้ไม่แงง เดียวกูส่งโลไปให้"

"พอร์ช เดียว! ไอ้พอร์ช..."

เขาเดินแยกออกมาโดยไม่คิดฟังคำทักท้วง นอกจากปล่อยให้เพื่อนรักตะโกนตามหลังราวกับคนบ้า

พลีส หรือพีรวิช เป็นมนุษยนิสิตทันตะปีสี่ที่สนิทกับพอร์ชมาตั้งแต่เข้ามาหา'ลัย เอกลักษณะเด่นๆ ของเจ้าตัวก็คือส่วนสูง 180 เซนติ์ ผิวขาวเหลืองตาชั้นเดียว และผมหยักศก เมื่อก่อนทั้งคู่มักไปไหนไปกันตลอด ทว่าหลังจากแยกไมเนอร์คลาสในช่วงปีหลังส่งผลให้พวกเขาหาเวลาเจอกันยากขึ้นง่ายสุดก็ในโซเซียล

แต่วันนี้เป็นวันดีเพราะมีเนื้ออย่างเป็นตัวเชื่อมสัมพันธ์ พอร์ชเลยอารมณ์ดีขึ้นมาหลายเท่า

วันศุกร์ เขามีตารางเรียนเลกเชอร์เช้า ส่วนบ่ายยัดคลินิกแบบรวๆ เพราะคณะนัดคนไข้ให้ ตอนเรียนถามว่าเครียดมั๊ยก็เครียดพอดู แต่ประเด็น

ที่น่ากังวลมากกว่าเห็นจะเป็นเพื่อนร่วมคณะนี้แหละที่บ้านทิ้งพอๆ กัน เนื่องจากแต่ละคนถือคติว่าที่บ้านไม่ได้ส่งมาเรียน แต่ส่งมาเล่นมุกโปะโปะแล้วก็กลับมาดีกว่า

น่าตลก ที่ตอนอยู่ปีหนึ่งการเรียนให้จบภายในหกปีคือเป้าหมายสูงสุด ซึ่งได้ปักหมุดเอาไว้ แต่ปัจจุบันการเรียนให้จบหกปีนั้นกลับเป็นเพียงเรื่องของจินตนาการเพื่อฝันไปซะอย่างงั้น

16.20 น.

เนือย่าง เนือย่าง~

แป๊ปๆ เวลาก็ผ่านไปเร็วราวกับกะพริบตา นาฬิกาหมุนวนไปใกล้กับเวลาซึ่งได้นัดหมายเอาไว้ก่อนหน้านี้ ทันทีที่ภารกิจในการเรียนจบลง สมอมนักเฝ้าคุณภาพใหม่ขึ้นมาทันควัน มันคือภาพของชั้นเนื้อสีสดที่ถูกหมักอย่างดีกำลังวางอยู่บนเตาย่าง แค่นี้ก็น่าลายพอร์ชก็แทบไหลรับมุงหน้าไปยังจุดหมายอย่างรวดเร็ว

"หุยยย ที่ร้านมีโปสเตอร์โบก-อมไอดอลของมึงด้วยวะ"

"โบ-กอมไฉ่ฟาย เรียกชื่อไอดอลมาให้ถูกด้วย"

"โทษๆ" แลวไปนิดเดียวรีบสวนกลับตาขวางเสีย

พลีรสแดนดีบายรอก่อนแล้ว ส่วนพอร์ชไม่รอทำหย่อนสะโพกลงบนเบาะฝั่งตรงข้าม ร้านเปิดใหม่ที่มาเปิดประเดิมตกแต่งในสไตล์เกาหลี ก็นะ นี่คือร้านเนือย่างเกาหลีที่ใครก็บอกว่าอร่อยที่สุดในโลก ตอนโปรโมตเขาพูดอย่างนั้นเลยต้องมาลองกันสักหน่อย

พอร์ชหยิบรายการอาหารใกล้มือขึ้นมาเปิด แต่ไม่ทันไรเพื่อนรักก็รีบพูดแทรกอย่างรู้ทัน

"กูสั่งเรียบริ้ยละ"

"อ้าว ไม่คิดจะรอกันเลยหรอ"

"กูรู้ว่ามึงจะกินอะไร วินาทีนี้มันต้องบุฟเฟต์เนือย่างเท่านั้น"

แหม...รู้ใจยิ่งกว่าหมาที่บ้านพอร์ช

"สมกับเป็นเพื่อนกูจริงๆ" พูดไปมือก็หยิบมือถือขึ้นมาปลดล็อกไปด้วย

คิดอยู่เลยว่าถ้ากินเยอะขึ้นระบบจดจำหน้าในโทรศัพท์มันยังจำเขาได้อยู่หรือเปล่า

ถึงตอนนั้นมันก็อดนึกถึงอดีตแสนหวานของตัวเองไม่ได้ เมื่อก่อนใครเขาก็พากันเรียกน้องนุ้ม ตอนนีเฮอร์ชีวิตโคตรเศร้า เพราะเพื่อนเอาแต่เรียกน้องเหียงไม่หยุดปาก

เหียงฟ่อง!

"เออ เพิ่งนึกได้ว่าวันเสาร์มีงานหนิ" ระหว่างรอเนื้อย่างและเครื่องเคียงมาเสิร์ฟ เพื่อนสนิทอย่างพลัสก็เริ่มต้นบทสนทนาในหัวข้อใหม่ทันที

"อืม เป็นสัมภาษณ์ลงเว็บคอนเทนต์ออนไลน์คนรุ่นใหม่" ปกติถ้าเรียนหนักศึกษาจะไม่ค่อยรับงาน เพราะต้องมั่นใจก่อนว่างานนั้นจะไม่ส่งผลกระทบต่อการศึกษาถึงจะตอบตกลง ซึ่งงานที่เพิ่งพูดถึงไปเมื่อครู่ก็เข้าเงื่อนไขของเขาทั้งหมด

"มีงไปคนเดียวหรือมีคนอื่นด้วย"

"เห็นว่ามีอีกคนด้วยนะ แต่กูไม่รู้จักอะ"

ก่อนหน้าทางที่มกับบอกชื่อมาเหมือนกัน เลยลองหาข้อมูลดูก่อนจะพบว่าไม่ค่อยมีอะไรให้ศึกษาเท่าไรนอกจากรายชื่อที่บอกว่าอีกฝ่ายเป็นแชมป์ตอบปัญหาเศรษฐศาสตร์กับรูปอีกไม่ก็รูป พอเปิดมาภาพก็เห็นไม่ค่อยชัด ประวิติย่ออื่นๆ ยังไม่มี เห็นทีน่าจะเพิ่งมีกระแสจากโซเชียลได้ไม่นาน

"เป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย ถ้าผู้หญิงขอไปด้วย"

"เร็วเลยนะมีง แต่ขอโทษด้วยเขาเป็นผู้ชายวะ"

"โลกแม่งโคตรเศร้า..." พอร์ชตอบปุๆ พลบใจก่อนหันไปสนใจเนื้อย่างในจานยักษ์ที่กำลังมาเสิร์ฟถึงโต๊ะ

เนื้อย่าง เนื้อย่าง~

จุดนี้ความเศร้าของเพื่อนไม่มีผลต่อใจโพธิ์หรอก เรื่องสำคัญที่สุดและกำลังอยู่ในความสนใจหนึ่งเดียวก็คือเรื่องกินเท่านั้น อย่างน้อยจะได้ทดแทนพลังงานที่เสียไปจากการเรียนอันหนักหน่วงบ้าง

"โหหหห เนื้อนี้สไลซ์มาแผ่นหนากว่าหน้ามึงอีกแน่ะ แกรมได้ขึ้นใหญ่

ด้วย ดีต่อใจ"

"มึงมาหลอกด่ากูทำไมเนี่ยเซี่ยพอร์ช ไอ้หนังหมา"

"หุ่ยๆ หยาบคายพอร์ชรับไม่ได้"

"ราคาญมึงวะ"

"ไม่รับรู้" ไม่พูดเปล่าต้องทำหน้าที่เหมือนมีมกระต่ายนรกในทวิตเตอร์ด้วย

"ตอนไปทำงานก็อย่าก่อเรื่องให้ใครเขาปวดหัวแล้วกัน"

มือจับคีมคืบขึ้นเนื่อวางลงบนเตา เสียงชู้ซ่าของเนื้อกับความร้อนกุ่นๆ ซ่างร้าวอารมณ์เป็นที่สุด นี่แม่งตึงดูดีกว่าคนน่ารักในเอ็มวี I'm so sick* อีกระเนี่ย

"นี่มึงฟังกูอยู่ปะ"

"ฟังอยู่" ย่างเนื้อไปด้วยฟังไปด้วยก็เพลินหูอีกแบบ

"เมื่อก็กูพูดว่าอะไร"

"เนืออย่าง เนืออย่าง~"

"โอเค แดก!"

คงถึงจุดที่พลีรู้สึกเหนื่อยล้าเวลาต้องต่อล้อต่อเถียงกับพอร์ชเต็มที่ สุดท้ายเขาจึงยอมยกธงขาวแกะตะเกียบออกมาจากห่อพลาสติกแล้วมุงมันกับการกินเนื้ออย่างแสนพิเศษต่อไป ไม่น่าเชื่อว่าร้านเปิดใหม่จะทำอร่อยขนาดนี้ ไหนจะน้ำจิ้มเออย เนือเออย บอกเลยว่าสุดยอดโพดๆ

ยิ่งตอนที่ยัดความอร่อยเข้าไปในปาก กระพุ้งแก้มเขาถึงกับลั่นตุบๆ ไฮกกก น้ำตาจะไหล

ไอ้เซี่ยร้อน

"จะกินหรือจะตายมึงเลือกเอาสักอย่าง" คนตรงข้ามทำลายบรรยากาศจนหมดสิ้น พอร์ชเปลี่ยนไฟกัสสายตาจากเตาอย่างเงยหน้ามองคนตรงข้ามอีกครั้ง

"ตายก็ได้กินอะดิ"

"เสิร์ฟเนอะ จิ้นกินต่อไปเถอะ เชิญๆ" เจ้าตัวเบะปากใส่ก่อนเอื้อมมือ

* เพลง I'm so sick ศิลปิน Apink

คว่ำแก้วนํ้าดื่มขึ้นมาจิบ

ท่าทางเหมือนจะอิมแต่ศิขารู้ดี กระเพาะไฉ่พีรวิชไม่ใช่กระเพาะคนหรือก
ขนาดความจุก็พอๆ กับเขานั่นแหละ ดังนั้นคงนั่งแช่ได้อีกยาว ซึ่งมันก็จริง...

เวลาล่วงเลยไปสองชั่วโมงยังไม่มีใครวางตะเกียบ แต่จังหวะการสไตรค
ช้าลงกว่าแรกเริ่มค่อนข้างมาก ความสามารถพิเศษที่เคยมีเคยถูกหยิบเอามา
ใช้ มือหนึ่งคืบเนื้อ อีกมือหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาบิดเล่นไปพลางๆ

ดิง!

"เฮีย มีมนี้โคตรเหมือนมึง"

พลีส่งรูปเข้าไลน์มาอีกแล้ว พอร์ชเลยไม่รอช้ากดดูด้วยความไวว่อง
ก่อนจะเห็นกระต่ายขาว Snowball ฟันสองแฉงจากแอนิเมชั่นเรื่อง Secret Life
of Pet ปรากฏอยู่ตรงหน้าพร้อมข้อความพิมพ์ตัวหนา

'กูจะแตกทุกอย่างบนโลกนี้แม้กระทั่งมึง'

"กระต่ายอะคล้าย แต่ข้อความไม่ใช่กูเลย กูคนกินน้อย"

"น้อยกว่าคนทั้งโลกเหออ เคๆ"

"บิตเบือนความจริงมันบาปนะ"

"ยังไงกูก็บาปน้อยกว่ามึงแล้วกัน"

"กูจะแฉ้ง! กูจะแฉ้ง!"

ปากว่าแต่มือกดเซฟแล้วรีบร้อย พอร์ชเป็นนักสะสมมีม มีอะไรตลก
พีเซฟใส่เครื่องหมด เพื่อมีสถานการณ์ไหนที่เพื่อนพิมพ์มาขอเขาจะได้ด่ากลับ
โดยไม่ต้องพิมพ์ เน้นส่งรูปและทำความเร็วเท่านั้น

"เอาที่มึงสบายใจ"

วินาทีนี้เพื่อนไม่ได้กวนใจอีก เขาเลยมีเวลาสองความเคลื่อนไหวของ
ชาวโซเซียล และแท็กหนึ่งที่มักเข้าไปเยี่ยมเยียนเป็นประจำเลยก็คือแฮชแท็ก
สุดน่ากระที่บ 'พอร์ชเป็นบ้า'

นอกจากเมนชันเข้ามาเป็นส่วนตัว วิธีการนี้ก็ทำให้เจ้ากระต่ายศิขา

รับรู้ทุกเรื่องราวที่ทุกคนพูดคุยเกี่ยวกับตัวเองได้ด้วย ที่สำคัญยังมีรูปสวยๆ อีกเพียบเตรียมเซฟไว้เป็นคอลเล็กชั่นส่วนตัว รูปไหนว่าน่ารักก็จะขออนุญาต คนถ่ายไปลงอินสตาแกรมต่อ ส่วนรูปไหนสวยงกคอยเก็บไว้ทำยัณฑ์กันผีแก้เซ็ง

แน่นอนว่ามีบ้านหนึ่งที่เขาชอบมากๆ เนื่องจากตามถ่ายตลอดแถมยัง หอบสังขารมาตามเขาทุกงานไม่มีว่างเว้น ดังนั้นจึงไม่ต้องแปลกใจว่าทำไม ในมือถือพอร์ชถึงมีรูปจากอีกเคาต์ ForeverPochiPochi อยู่เต็มไปหมด

"พลีส รูปนี้ดูดีมัย" หน้าจอเปิดภาพหนึ่งขึ้นมา ก่อนยื่นไปจ่อหน้าคน ตรงข้าม

"ดี บ้านนี้เขาแต่งรูปมึงสวยดีเนอะ ผิดกับตัวจริงชิบหาย"

"ใช่ๆ เพราะตัวจริงดูดีกว่า"

"อืม ตัวจริงโคตรน่ารัก ทุกวันนี้กูยิ่งแยกไม่ออกเลยอันไหนพอร์ช อันไหนเพี้ยน"

"อัยยย เชน"

"อัยยย -วย"

"หยาบคายอะคนเรา กูจะแจ้ง!"

"กูขอข้อประโยคนี้นึงได้มัย สัด หลอนหุฉิบหาย"

"กูไม่ขาย ขายแล้วจะเอาอะไรมาพูด กูจะแจ้ง!"

"ราค้าญญญญญ"

พลีสก็เป็นอย่างนี้แหละ ปากดีแต่จริงๆ โคตรรักพอร์ช ยิ่งอีกฝ่ายบอกว่า เขาเหมือนสัตว์ดูน่าเกลียดพิชก็ยิ่งไม่รู้สีกโกรธ เพราะมีความฝันมานานแล้วว่า อยากกินมั้งๆ เนื่องจากชีวิตที่ผ่านมาซัดโหดแต่เนืออ่อยๆ มาตลอด

ผลจากเรื่องไม่เป็นเรื่องก็กลับมาให้ความสนใจกับรูปสวยๆ ต่อ หลังตัดสินใจแล้วว่าเซฟภาพนี้ไปลงอินสตาแกรม คนตัวเล็กก็ไม่ลืม ขออนุญาตเจ้าของรูปตามธรรมเนียม แนนอนเธอตอบกลับมาอย่างรวดเร็ว แถมดูจะตื่นเต้นทุกครั้ง จึงใช้เวลาพูดคุยกันครู่ใหญ่ก่อนอัฟโหลดรูปลงไอจี

ปกติพอร์ชไม่ค่อยพิมพ์แคปชั่นอยู่แล้ว แต่วันนี้มีความสุขเพราะได้ กินอิมสมองเลยเล่นพิมพ์ยาวกว่าปกติ

pporschep

เนื้ออย่างว่าอร่อยแล้ว แต่เราดันอร่อยกว่า

เซี่ย เชนินิดหน่อยแต่มั่นใจในตัวเองมากๆ

ลงรูปเสร็จปั๊บเขาก็ใช้ตะเกียบคีบเนื้อชิ้นมากินต่อ นอกจากเรียนให้จบ ชีวิตก็ไม่อยากกังวลอะไรอีกแล้ว เขาแค่อยากมีความสุขกับการส่องรูปตัวเอง เสือกเรื่องชาวบ้าน เป็นบ้ากับเพื่อน และนั่งกินของอร่อยดูมาจินพุดแตก ไปวันๆ เท่านั้น

เท่านั้นจริง...จริง...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625505.html>